

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Clémentine Beauvais
Les Petites Reines

Copyright

© 2015, Editions Sarbacane, Paris
Serbian Translation rights arranged through
Agentia Literara Livia Stoia.
© 2023, za srpski jezik Odiseja

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Objavlivanje ove knjige pomogao je program „Kreativna Evropa“
Evropske unije

The European Commission support for the production of this
publication does not constitute an endorsement of the contents
which reflects the views only of the authors, and the Commission
cannot be held responsible for any use which may be made of the
information contained therein.

Klementin Bove

TRI KRALJICE
NA DVA TOČKA

Prevela s francuskog
Slavica Miletić

Odiseja
Beograd, 2023.

*Mojim omiljenim Burganbrešanima
i Burganbreškama koji se ovde
pojavljuju u magnovenju.*

Muzička lista u knjizi

- Elephanz, *Time For A Change*
- Stromae, *Papaoutai*
- Jane Birkin, *Être ou ne pas naître*
- Indochine, *3 nuits par semaine*
- Joni Mitchell, *All I Want*
- Françoise Hardy, *Soleil*
- Lisa Leblanc, *Y fait chaud*
- We Were Evergreen, *Penguins And Moonboots*
- M, *Les Triplettes de Belleville*
- Indochine, *L'aventurier*
- Muse, *Invincible*
- The Turtles, *Happy Together*
- Nancy Sinatra, *These Boots Are Made For Walking*
- Louis Armstrong, *What A Wonderful World*

Prvi deo
BURG AN BRES

1.

Gotovo je, rezultati su na Fejsu: ja sam Bronzana Gica.

Molim? Pošto sam dve godine zaredom bila izabrana za Zlatnu Gicu, živela sam u uverenju da sam nepobediva, kad ono.

Pogledala sam ko je poneo najvišu titulu. Jedna nova iz drugog B, ne poznajem je. Odaziva se na ime Astrid Blomval. Ima plavu kosu, gomilu bubuljica i tako je zrikava da joj se vidi samo pola leve zenice, a ostatak se većito krije u uglu očne jabučice. Odmah je kristalno jasno da se odluci žirija teško može prigovoriti.

Titulu Srebrne Gice ponela je jedna klinka iz petog, Hakima Idris. Nema dileme, i ona je vrlo ružna. Pljunuta štuka, s crnim brčićima i trostrukim podvaljkom.

Naš dragi drugar Malo postavio je komentare ispod fotki dvadeset osam kandidatkinja. Meni je odao posebno priznanje:

„Konkurencija je bila žestoka, ali svejedno, Mirej Laplanš za mene ostaje neprevaziđena kraljica Gica. Njeno veliko pihtijasto dupe, njene oklembesene sike, njena brada u obliku

krompira i njene svinjske okice ostaće zauvek urezane u mom sećanju.“

Već je bilo mnogo lajkova (78).

Dodala sam svoj (79).

Onda sam sišla u trpezariju i objavila mami:

„Ove godine sam Bronzana Gica!“

„Uh. I sad valjda očekuješ da ti čestitam?“

„Pa ne znam baš. Je l' bi više volela da sam odbranila titulu Zlatne Gice?“

„Više bih volela da uopšte nisi izabrana za Gicu. Nikad.“

„E pa onda nije trebalo da spavaš s onim matorim. Plus gaborom.“

„Ne govori tako o svom ocu.“

„Kad bi čuo za ovo, bio bi ponosan na mene!“

„Ne bi bio ponosan.“

„Poslaću mu pismo.“

„Nemoj mu slati pismo.“

„Najvoljeniji tatice, na ovom bajnom završetku školske godine, tvoja obožavana kći postala je Bronzana Gica gimnazije Mari Darjesek u Burgu. To je jedno prijatno razočaranje jer je ona obično Zlatna Gica.“

„Mirej, ideš mi na živce.“

Gledajući u plafon, mama se obraća Habitatovoj lampi:

„Mrzim tinejdžere.“

Moj otac je francusko-nemački miks. Da bismo sačuvali njegovu anonimnost, nazvaćemo ga Klaus fon Štrudel. Klaus je profesor na pariskoj Sorboni i piše knjige iz filozofije. On je i mentor doktorske teze moje majke. Očigledno je dobro mentorisao jer je ona s njim začela moju malenkost. Avaj, njihova veza je bila osuđena na tajnost. Jer Klaus je

u to vreme bio – i do dan-danas ostao – muž osobe koja raspolaže ogromnim potencijalom. Dokaz: ta osoba je već dve godine predsednica naše prelepe zemlje Francuske. Zvaćemo je, jednostavnosti radi, Barak Obameta.

Barak Obameta i Klaus fon Štrudel zajedno su napravili tri sina koji su, dakle, moja polubraća i koji nose debilna imena grčkih junaka. Radi bolje preglednosti nazvaću ih pseudonimima Žoel, Noel i Sitroen.*

Iz razloga koji nisam provalila, mama je napustila Pariz kad je skontala da je trudna; odlučila je da postane profanka filozofije u gimnaziji u Burgu, koji je glavni grad Ena (broj departmana 01). Udala se za gospodina Filipa Dimona, koji je baš onakav kao što mu ime kaže.

Nas troje plus pas Mačkica i mačak Bulić živimo u koketnoj kući s baštom.

Da li sam u kontaktu s Klausom? Nisam, jer nikad nije odgovorio ni na jedno od mojih pisama. Umesto da piše svojoj tajnoj kćeri, on daje intervjuje *Filozofskom magazinu*. Plus svake treće godine proizvede jednu metafizičku raspravu. Mama to kupuje i čita, a ja samo čitam. Ona kaže: *Ništa nećeš razumeti, Mirej*, ali ja ipak čitam i ponekad razumem.

Klaus piše ovakve stvari:

„Spekulativni realizam pomogao je da se *podmaže put* ka jednoj dekantizovanoj metafizici...“

„Misao Kentena Melasua *obara na leđa* savremenu metafiziku i *strasno je protresa*.“

* Žoel, Noel i Sitroen su junaci romana *Vadisce* Borisa Vijana. (Prim. prev.)

„Protivim se, međutim, usponu filozofije iz koje su *kastracijom* uklonjeni Platon i Dekart.“

Ja:

„Klaus je, u stvari, priličan smrad.“

„Dosta više. Aman, dosta. Prvo, ne zove se Klaus, a drugo, ti ništa ne razumeš. Njegova misao je revolucionarna, ali ti to ne razumeš jer ne možeš da razumeš.“

„Mama, on upoređuje Platona i Dekarta s jajcima.“

„Petnaest godina!“, puhće mama. „Petnaest godina... najidiotskiji uzrast na kugli zemaljskoj!“

„Petnaest i po, molim lepo.“

Prvo pismo Klausu poslala sam kad sam imala osam godina.

Dobar dan, gospodine,

Moja mama (Patrisija Laplanš) kaže da ste vi moj otac.

Volela bih da se nađem s vama u Parizu i da vidim

[Žoela i Noela]. Idem u osnovnu školu Loran-Žera,*

imam dobre ocene i naučila sam da pišem s četiri godine.

Doviđenja,

Mirej Laplanš

* U to vreme Citroen još nije bio rođen.

Drugo, kad sam imala dvanaest godina:

Dragi gospodine,

Niste odgovorili na moje prethodno pismo. A bilo bi baš

simpa da jeste. Sad sam u petom razredu škole Mari

Darjesek. Najbolja sam u razredu. I dalje bih volela da se

*sretnem s vama, u Parizu ili na nekom drugom mestu.
Broj mog mobilnog je [...].
Srdačan pozdrav,
Mirej*

Treće sam poslala pre tri meseca.

*[Klause],
Ti si moj otac. Znaš to pošto si definitivno dobio moja
prethodna dva pisma. Viđam te na teliški s [Barakom
Obametom], [Žoelom, Noelom] i [Sitroenom]; pošto
mi ne odgovaraš, smatram da si vrlo nadmen. Imam
petnaest godina i nisam debil. Za slučaj da te to plaši,
moja majka nema veze s ovim. Pročitala sam sve tvoje
knjige. Pozovi me.
Mirej*

Treća sreća? Mama zna za treće pismo jer sam ostavila koverat na vidljivom mestu na stolu pre nego što sam ga poslala.

**[Klaus fon Štrudel]
Jelisejska palata
Pariz
Poštarčiću, trči, juri, roditelju mom se žuri!**

„Vrlo smešno“, rekla je mama kad je to videla. „Vrlo smešno. Kako si ti smešna, dete moje! Plačem od smeha.“

„Misliš da je treba pustiti da ga pošalje?“, upitao je Filip Dimon, приметно uznemiren (= podignuta gornja usna + uvrtnje dugmeta na manžetnama).

„Trebalo je pustiti da radi šta hoće, to je njen način da provocira“, odgovorila je mama. „U svakom slučaju, on joj neće odgovoriti, što znači da to nije ni važno.“

Filip Dimon je strašno tužan što ne može da popuni provaliju koju je u mom životu izdubio Klaus fon Štrudel. Vodi me u bioskop, u muzej i na kuglanje. Dopušta mi da jedem krem od kestena direktno iz tegle. Govori: *Pokušaj da vidiš u meni svog oca, Mirej, ja jesam tvoj otac!* Savijam dlanove oko usta i vičem: *Oj, oj, oooj, ja sam otac tvoooj!* On onda poteže tešku artiljeriju: *Ovo je moja kuća, Mirej! Ovo je moja sofa. Živiš kod mene, moraću ti činjenicu da ti utuvim u glavu.* To je poluistina jer je mama vlasnica polovine kuće, samo što još nije otplatila svoj deo kredita (profanska plata je nula), dok je Filip javni beležnik i rotarijanac, što znači da je član Rotari kluba.

„Šta je Rotari, mama?“

„To ti je klub ljudi kao što je Filip. Ljudi različitih zanimanja se povremeno okupljaju, razgovaraju o raznim temama, predstavljaju jedni drugima svoju decu.“

Filip me vodi i pokušava da me predstavi.

„Predstavljam vam Patrisijinu ćerku Mirej.“

Rotarijanci su o-du-še-vlje-ni što im se na Božić posrećilo da se rukuju s Kvizimodom nad sendvičima s kavijarom. Jednog dana, kad sam valjda imala devet godina, neko izuzetno pronicljiv je primetio:

„Ova mala neverovatno liči na filozofa, znate već kog.“

Osetila sam ne zračak već munju nade; zumirala sam tog glatko izbrijanog muškarca s kuperozom i iz sve snage ponavljala u sebi: *'Ajde, reci, reci da ličim na Klauza fon Štrudela, posej seme sumnje, nek se ljudi prisete datuma, nek*

saberu dva i dva... Možda bi Klaus priznao da sam njegova
ćerka kad bi ceo Burg an Bres potpisao peticiju!

Umesto toga, jedna žena je upitala:

„Na Žan-Pola Sartra?“

I tip je klimnuo glavom:

„Da, baš tako! Na njega!“

„Nije baš neki kompliment“, nasmejala se žena.

„Nije“, saglasio se tip dvolično.

Gugl → Žan-Pol Sartr → ćoravi starkelja, užasno ružan.

Skoro ružniji od Klausea.

Sutradan ujutru rekla sam mami:

„Da si upoznala Žan-Pola Sartra, kladim se da bi završila
s njim u krevetu.“

„Uželega si se šamara?“

„Samo kažem da je on tvoj tip! Filozof, revolucionar...
ono... velika teorija i tako to. Dala sam ti kompliment, ma-
mice! Zašto u svemu vidiš nešto ružno?“

„Prestani da se ponašaš prema meni bez trunke poštova-
nja. Ne provodim vreme odlazeći u krevet s ovim ili onim,
bili oni filozofi ili ne.“

„U svakom slučaju, mrtav je, tek da znaš“, rekla sam. „Tip
je umro još 1980. A ja sam se rodila mnogo decenija kasnije.
Znači, nema šanse da mi je taj tip otac.“

„Potpisujem“, zarežala je mama.

Zatim sam dugo pevala *Posmrtni marš* (tam-tam-tadam-
taaam-tadam-tadam-tadam-tadam), moj prilog sećanju na
Žan-Pola Sartra. Mama se na kraju iznervirala: *Umukni, Mi-
rej, probijaš nam uši, aman!* A onda sam izvalila nešto što
nije trebalo:

„Mamice, znaš šta smo učili iz istorije? Posle Drugog
svetskog rata ošišali su do glave sve Francuskinje koje su

spavale s Nemcima. Zamisli samo, nekoliko godina ranije i...“

Upiljila se u mene kao da ne veruje rođenim ušima da sam rekla to što sam rekla. Malčice sam se uzentala, ali sam ipak dodala jer mi je bilo smešno:

„Puf, ode kosa.“

Šljask, pade šamarčina.

„Pravac u svoju sobu. Gubi mi se s očiju.“

Ne znam zašto toliko volim da kinjim svoju majku. Ne znam zašto sam prosula u klozetsku šolju celu bočicu parfema *Flower by Kenzo*, koju mi je Filip Dimon ljubazno poklonio za rođendan – *Je li, Mirej, jesi li zahvalila Filipu za parfem koji ti je ljubazno poklonio za rođendan?* – i nisam pustila vodu da bih mu stavila do znanja da su njegova mio-mirisna 54 evra završila u kanalizaciji.

Ne znam zašto, ali to je tako.

2.

Krmeljav/krmeljava: pridev. Onaj koji ima krmelje.

Krmeljavo oko.

Krmeljavo oko je ono na kom se nahvatala bela, lepljiva sluz koju luče oči. Krmeljavo oko izgleda kao da je umazano sopstvenim očnim prolivom.

Jedno takvo oko gleda me kroz braonkasto staklo naše kuhinje.

„Koji je ovo vrag?“

Vrag kuca u staklo – obaram rolnu kuhinjskih ubrusa i ona se odmotava kao crveni tepih (ali bele boje) sve do staklenih vrata koja vode u baštu. Pratim stazu koja mi je tako prostrta i otvaram vrata.

Pređa mnom je Zlatna Gica: Astrid Blomval. Premešta se s noge na nogu, u mojoj bašti, u mraku, i fiksira me krmeljavim očima (posebno levim). Nosi tamne, suviše tesne farmerke i crnu majicu na kojoj piše *Indokina*, a nazire se i izmrvljena fotka s nekim iskeženim tipovima. Iz majice izlaze dve debele mišice, ružičaste, mlohawe i bubuljičave. Ružičasto je i veliko lice, a plava kosa, nalik na kučinu za popravku curkave slavine, vezana je u konjski rep. Jedna rupica

na levom obrazu, verovali ili ne, malo popravlja utisak koji ostavlja mlitavo lice. Čim mi se Astrid Blomval osmehnula, u tu rupicu se smestila moja simpatija prema njoj.

Ali tek što mi se osmehnula, kao da je zažalila što je otkrila svoju fiksnu protezu, Astrid Blomval se upiljila u svoja stopala utegnuta u sandale na čičak.

„Zdravo“, promrmlja. „Izvini, pitala sam se da nisi ti slučajno Mirej Laplanš, izvini što ti smetam, znam da je baš kasno, našla sam tvoju adresu u imeniku.“

„Hajde da odmah isteramo stvar na čistac“, kažem puštajući je na crveni tepih bele boje. „Prvo, nemaš za šta da se izvinjavaš. Maznula si moju titulu Zlatne Gice, to stoji! Ali ja ti apsolutno ne zameram. Mislim da svi imamo pravo na malo takmičarskog duha u životu. Svima treba pružiti šansu.“

Ona me svrdla očima, u stvari jednim, drugo se zabilo u čošak očne duplje.

Uh. Očigledno nije provalila da se zezam; ljudi često imaju taj problem sa mnom.

O, sranje, pa ona plače. Uzbuna, poplava! Donesite vreće s peskom, gradite nasipe!

„Nemoj da plačeš, Astrid Blomval. Čuješ li me, mlada damo? Nemoj da plačeš inače ti ne gine dehidratacija! 'Ajde, 'ajde, obriši nos.“

Spuštam se na kolena da otcepim nekoliko komada crvenog tepiha bele boje i pružam joj ih klečeći, kao verenički prsten. Ona istresa gomilu iz nosa. Onda je posadim na Ikein tabure, koji se bezobrazno ugiba pod njenom težinom. Mačak Bulić pomisli da sam ja sela (jer se tabure jednako bezobrazno ugiba pod mojom težinom), uleće u kuhinju i skače na kolena Astrid Blomval. Ona počinje rasejano da ga

gladi po leđima, što Bulića podstiče da podigne rep i zadnjicu i pokaže joj mali, svetlobraonkasti šupčić; onda se okreće i liže suze koje teku niz njeno lice. To je velikodušan čin, ali i pomalo neprijatan jer njegov jezik liči na komadić šmirgle.

„Moj mačak Bulić“, predstavljam ga. „Astrid Blomval. Zašto plačeš, Astrid Blomval?“

„Pa izabrana sam za Zlatnu Gicu“, šmrca Astrid. „Zar to nije razlog za plakanje? Tek godinu dana sam u Francuskoj, tek sam stigla u Burg an Bres, i već sam postala Zlatna Gica.“

„A gde si bila pre?“

„U Švedskoj, kod sestara.“

„Kojih sestara?“

„Kod sestara, znaš šta su sestre, u katoličkoj školi, razumeš.“

„Ajoooj!“, kreveljim se i mašem rukama pokazujući da ne odobravam u potpunosti takvu obrazovnu strategiju njenih roditelja.

A šta joj, u stvari, rade roditelji, pitam.

„Moja majka pravi grnčariju, a otac mi je Šveđanin.“

„A je l' to unosan posao, mislim – biti Šveđanin?“

„Šta znam, živi u Švedskoj. Radi razne stvari i, ono, ne znam baš tačno.“

„Nadam se da nije on dizajnirao ovaj Ikein tabure“, kažem i preteći upirem prstom u pomenuti predmet. „Premalen je i za jedan moj guz i svaki put mi to stavi do znanja.“

„Puna si fora“, odgovara Astrid neodređeno, nekako sanjalački.

Pošto nisam samo puna fora već sam i velikodušna, nudim joj fantu. A onda i ostatke pršute. Onda i komadić tiramisua – koji sam napravila sama, svojim rođenim ručicama. Kažem joj to, a ona odgovara da sam dobra kuvarica.

„To je zato što moji baba i deda drže restoran. U kuhinji sam od malih nogu. Kao Obeliks. Možda zato imam približnu telesnu masu...“

„Ja, cmizdrava Astrid, prava sam nula u kuhinji, ali pravim dobar sos od jabuka.“

I još:

„Kako ti uspevaš to da svariš, mislim, to što si izabrana za Gicu gimnazije Mari Darjesek? Teško je... ipak je vrlo teško.“

„O, obdarena sam nadljudskom sposobnošću da se distanciram. Znam da će mi život biti mnogo bolji kad napunim dvadeset pet godina, pa čekam. Vrlo sam strpljiva.“

„Tužno je kad moraš da čekaš da ti bude bolje.“

Želim da joj odgovorim, *O, samo prve tri godine. Posle se navikneš.* Ali jasno je da sirota Astrid kod sestara nije prošla isti trening kao ja: sigurno joj nisu dovoljno često ponavljale da je lopata. Dok se meni to dogodilo već tako mnogo puta da sam počela da se sprdam. Klizi kao voda po lišću lotosa.

’Ajde de, osim kad sam malo patosirana, ili kad imam menstruaciju, ili kad sam prehladena; u tim trenucima, okej, može se desiti da moja nepropustivost malo popusti. Ali večeras je okej i potrebna sam Zlatnoj Gici.

Astrid čupka svoju majicu. Tužni tipovi na fotki dodatno se mrve.

Kažem:

„Ovo ti se možda neće dopasti, ali mislim da je tvoja majica na samrti.“

„Pa da, kad je nosim svakog dana.“

Čudnovat je taj ljubavni ton koji najednom izbija iz nje... i pojavljuje se ona famozna rupica, kao da je upravo izdubljena kašičicom u testu njenog obraza...

„Zašto?“

„Zato što je *Indokina* ceo moj život... Ceo moj život. I večeras sam ih slušala pre nego što sam došla kod tebe, oni su mi dali snage da dođem.“

„Aaa? A šta ako ja ne znam šta je *Indokina*?“

Gleda me kao da sam rekla da ne znam ko je Barak Obama, pa pokušavam:

„Neki *boy band*?“

„Ne! Ne, to je pop grupa, to je... Ali kako da ti kažem kad ne znaš? To je... najbolja grupa svih vremena!!! (Tu počinje da peva:) *I tri večeri nedeljno, bože moj kako je leepa...* Ne?“

„Ne, žao mi je. Moja majka ne sluša muziku, kao ni Filip Dimon, a ja slušam samo... U stvari, ništa naročito.“

Nemam sluha. Moje uši su suviše male, ružne i komplikovane da bi uhvatile melodiju – zamišljam da oni koji vole muziku moraju imati velike zulufe koji lepršaju na vetru i šalju note u šupljinu ogromnog uveta u obliku ostrige...

„Ko je Filip Dimon?“

„To ti je jedan zamenski otac i sintetički muž, lep čovek s prosedim slepoočnicama, dobro poznat okolnom građanstvu i ljubitelj putovanja u Veneciju, odakle donosi vaze od murana, što je neka vrsta povračke od raznobojnog stakla.“

Pokazujem joj jedan primerak na prozorskoj dasci u kom se baškari veliki arum isplaženog jezika.

„Kul“, kaže Astrid neuverljivo. „Reci mi, Mirej, šta si radila kad si prvi put izabrana za Zlatnu Gicu? Da li si zatvorila nalog na Fejsu?“

„Uf, uf! Ni slučajno, nesrećnice! Ma jok, samo sam naručila havajsku picu i pojela je čitajući Kafkin *Preobražaj* jer smo sledećeg dana imali kontrolni o tome.“

To je... laž – nisam u fazonu da čitam knjigu dan pred kontrolni. Ali ne mogu da kažem istinu ovoj jadnoj Astrid: da sam te večeri pre tri godine, kad sam otkrila da sam Zlatna Gica, jela havajsku picu s dodacima slinci&suze gledajući tri sata na Jutjubu video-snimke mačaka koje se vozikaju po kući na robotu-usisivaču.

„Ko je taj dečko, taj tip Malo?“

„Totalni smrad koji će se vrlo dobro snaći u životu.“

„Ali zašto... zašto...“

„Zašto je tako zloban?“

„Pa da, zašto to radi?“

„Zato što je vrlo glup. Verovatno neki problem pri rođenju. Znaš, nas dvoje smo se rodili istog dana, u istoj bolnici u Burgu. Pretpostavljam da su se sve medicinske sestre sjatile oko mene da se iščuđavaju nad najružnijom bebom na svetu, pa nisu primetile da je u susednoj sobi beba Malo ostala bez kiseonika ili, šta ja znam, nekog drugog gasa od kog ljudi postaju pametni i dobri.“

To je... još jedna laž. U vrtiću mi je Malo bio najbolji drug. Tada nije bio ni glup ni zloban. Mnogo smo se smejali. Pravili smo sline od plastelina. Igrali smo se ili kod njega ili kod mene. Zajedno smo se kupali, prskali i tukli frotirskim rukavicama. Onda smo u prvom razredu bili u istom odeljenju i nastavili da jedemo jedno kod drugog i da igramo *Mario Kart*. U petom osnovne smo se malo udaljili. On je nabacio drugare koji su mu rekli *Znaš, Malo, tvoja drugarica Mirej je debela tuna. Ružna je kô lopov*. Malo-pomalo, i na kraju je rekao sam sebi: *Ma vidi, vidi, to je istina, kupao sam se s debelom tunom. Tukao sam se frotirskim rukavicama s devojčicom koja je ružna kô lopov*. Ubrzo je to i pečatirano. Prišla sam mu prvog dana u šestom:

„Ćao, Malo!“

Stajao je u grupi dečaka koja je žestoko mirisala na gel za tuširanje *Aks*. U reklami za taj gel jedna gola-golcata riba vrlo erotično se trlja dotičnim *Aksom*, mada svi znamo da genitalni delovi užasno peckaju kad se sapun stavi direktno na njih.

Odgovorio je:

„Jea, ša. Š'a ima?“

Ja:

„Ništa posebno, samo kažem zdravo. Dobro si? Ovog leta mi nisi poslao razglednicu kao obično. Nisi išao u Bre-tanju?“

On:

„Koji ti je, š'a pričaš, kravo debela.“

Ja:

„Muuuuuuuu!“

I otrčala sam galopom pošto sam mu se isplazila.

I to je laž.

Uopšte nisam rekla „muuuuuuu“, nisam otišla na kri-lima humora i distance, već sam ostala ukopana, bečeći oči sve dok mi očne jabučice nisu upale u unutrašnjost lobanje. Lepo sam ih čula kako se unutra prevrću s jedne na drugu stranu. Tri sata kasnije školska medicinska sestra ih je izvu-kla kleštima za puževe i vratila u moje jabučice, pa sam opet mogla da vidim svet u kom sam postala debela krava.

Debela krava je nosila suviše tesnu majicu, suviše tesne farmerke, suviše tesne cipele, kipela je iz svojih krpa i iz sve-ta.

Ukratko: ništa od svega toga nisam otkrila Astrid jer je ona, jadnica, zauzeta plakanjem na Ikeinom tabureu koji joj na sav glas viče da je preteška; najzad, ona ima pravo na to,

i ja sam tada prolila više desetina suza, ali sad me boli uvo, davno je to bilo, kad sam bila mala.

„Joj, ne, Buliću, nemoj da se izbljuješ na Astrid!“

Svom snagom s kolena polu-Šveđanke guram mačka čiji se grudni koš grči; tek što je dotakao tlo, veselo povraća bezobličnu kuglu sačinjenu od dlake, polusvarene suve hrane i dugačkih zelenih travki. Od samog pogleda na bljuvotinu, mačak odlučuje da nas napusti na mlazni pogon.

„Žao mi je“, kažem Astrid dok brišem čupavu povraćku ostatkom crvenog tepiha bele boje. „Ne brini, znam da ti je lizao facu, ali to nema nikakve veze s tobom. Prosto je takav, naždere se trave u bašti kao da ne konta da ga je priroda napravila mesožderom.“

„S kim to razgovaraš, Mirej?“

Evo mame, ulazi u kuhinju. Astrid podiže oči ka njoj, gleda je, zatim ponovo snima mamu pa mene. Sigurno se pita, kao i svi ostali, koji je strašni previd kriv za to što je jedna takva spodoba izašla iz dvojnice Katrin Denev, koja je moja majka.

„D-dobro več, gospođo“, muca Astrid.

„Mama, Astrid, Astrid, mama. Mama, Astrid je ove godine Zlatna Gica. Maznula mi je titulu. Školovala se kod sestara i veliki je fan *Indokine*. Znaš *Indokinu*?“

„Naravno“, uzdiše mama. „Žao mi je, Astrid; to što rade je apsolutno odvratno. Predložila sam da se to zabrani, ali u gimnaziji kažu da su nemoćni jer se sve događa na internetu. Pravi skandal. Nadam se da nisi suviše... šokirana.“

„Hvala, gospođo“, mrmlja Astrid. „Strašno je jer sam ovde manje od godinu dana. Ne poznajem dobro ni ljude ni grad. Mislila sam da će ovde ljudi biti dobri.“

„Ima finih ljudi u ovom gradu“, kaže mama. „Kao Mirej. Drži se nje, ona je dobra. I prilično pametna.“

Ja:

„Ne slušaj je, Astrid: to su čiste laži i prazne reči! Ona stalno žali što nije odglumila žestoku migrenu one kobne večeri kad sam začeta!“

„To se dogodilo ujutru“, kaže mama.

Pratim je pogledom dok izlazi iz kuhinje i trudim se da odglumim devojku koju ni najmanje nije dirnuo kompliment neumoljive majke od koje takve stvari vrlo retko stižu. A ipak, možda sam baš zahvaljujući tom komplimentu najednom uzviknula:

„Imam ideju! Da potražimo i treću Gicu? Sigurno je i ona tužnjikava. Klinki iz petog definitivno nedostaju zrelost i kritička distanca.“

„Kasno je“, kaže Astrid.

„Jeste, ali ako je videla rezultate, malo je verovatno da spava.“

Guglamo njeno prezime. *Idris*. U Burgu postoji samo jedna adresa s tim prezimenom, u četvrti Ven, na drugoj strani grada. Objasnićemo roditeljima da moramo odmah da idemo radi dobrobiti naše koleginice Gice, mada jeste kasno. Oni prihvataju.

Filip Dimon:

„Hoćete da vas odvezem?“

Ja:

„Ne, hvala, dragi obožavani taticе, Astrid Blomval i ja više volimo da noću idemo pešice kroz Burg an Bres, da se švrćkamo i sklapamo poznanstva na sve strane.“